

nerne. Endvidere henvises til det nedenfor under 4 anførte.

3. Retssikkerhedsudvalget har anbefalet, at der fastsættes nærmere retningslinier for skattemyndighedernes brug af skattekontrollovens kontrolbeføjelser og oplysningermidler, når det står klart for myndighederne, at der er grundlag for at rejse sigtelse.

En forudsætning for at kunne afslutte en række skattestraffesager administrativt, jf. skattekontrollovens § 20, er i et vist omfang anvendelse af oplysninger, der er fremskaffet på grundlag af skattekontrollovens kontrolbeføjelser og oplysningermidler.

Kontrolbeføjelserne og oplysningermidlerne kan derfor anvendes til fremskaffelse af oplysninger, der senere viser sig at kunne danne grundlag for en straffesag.

Imidlertid bør kontrolbeføjelserne og oplysningermidlerne ikke anvendes over for eller i konfrontation med skatteyder. Dvs. at de ikke må anvendes fra det øjeblik, det står klart, at der er grundlag for at sigte skatteyderen for et strafbart forhold. Efterforskningskridt over for en sigtet må ske på et andet grundlag end kontrolbeføjelserne og oplysningermidlerne, eventuelt må politiet inddrages med henblik på iværksættelse af straffeprocessuelle tvangsmidler, f.eks. ransagning, jf. skattekontrollovens § 22. Derimod vil der også efter, at der er konstateret grundlag for at rejse sigtelse mod skatteyderen, kunne indhentes oplysninger fra tredjemand på grundlag af bestemmelserne herom i skattekontrollovens afsnit II samt på grundlag af bestemmelser i dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Der er ikke i dansk ret regler om, hvornår en person skal anses for sigtet. Dette må vurderes helt konkret med udgangspunkt i de foreliggende beviser i den enkelte sag.

4. Retssikkerhedsudvalget har anbefalet, at skatteyderen allerede i indkaldelsesskrivelsen til ansvarsforhandlingen gøres bekendt med sigtelsen og retten til at nægte at udtale sig.

Når skatteyderen tilskrives om ansvarsforhandlingen, skal det derfor i indkaldelsesskrivelsen anføres, at han er sigtet, idet det så præcist, som det er muligt på det pågældende tidspunkt, beskrives, hvad han sigtes for. Dvs. at det skal anføres, hvilken overtrædelse (med angivelse af lov og paragrafnummer), hvilke indkomstår, indkomstdifferencer og unddragne skatter der er tale om, samt en beskrivelse af overtrædelsen

(f.eks. undladelse af at have medregnet hele sin omsætning ved den af ham drevne virksomhed). Det skal endvidere tilkendegives skatteyderen, at han som sigtet ikke har pligt til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1.

Konsekvensen ved, at indkaldelsesskrivelsen (også) indeholder en egentlig sigtelse, er, at påtaleforældelsen afbrydes, hvis sagen kan afgøres med en bøde, jf. straffelovens § 94, stk. 4, 3. punktum.

5. Retssikkerhedsudvalget har anbefalet, at kommunerne normalt bør undlade at orientere skatteyderen om, at der findes grundlag for, at sagen indberettes til told- og skatteregionen, idet den strafbare vurdering i forhold til skatteyderen normalt bør overlades til regionen.

Told- og Skattestyrelsen har derfor ved brev af dags dato anmodet kommunerne om at ophøre med skriftligt, dvs. i agterskrivelser, kendelser m.v., at medtage en passus om, at sagen vil blive sendt til regionen med henblik på vurdering af et eventuelt ansvarsspørgsmål.

Told- og skatteregionerne anmodes om at påse, at Styrelsens anmodning efterleves af kommunerne.«

I Skatteministeriets besvarelse af 16. april 1999 af spørgsmål nr. 45 fra Folketingets Skatteudvalg vedrørende lovforslaget er der redegjort for baggrunden for pkt. 5 i Told- og Skattestyrelsens meddelelse. Det hedder heri bl.a. følgende:

»Det af skatteministeren nedsatte Retssikkerhedsudvalg fremkom i en redegørelse fra juni 1997 med en række anbefalinger vedrørende behandlingen af administrative skatte- og afgiftsstraffesager.

En af anbefalingerne vedrørte det forhold, at kommunerne allerede ved udsendelsen af den såkaldte agterskrivelse (vedrørende selve ansættelsen) i påkommende tilfælde underretter skatteyderen om, at sagen vil blive forelagt told- og skatteregionen med henblik på vurdering af et eventuelt strafansvar.

I de tilfælde, hvor regionen vælger at opgive sagen, vil orienteringen kunne skabe unødigt ængstelse hos skatteyderen. Udvalget anbefalede derfor, at det overvejedes at orientere kommunerne om at undlade at orientere skatteyderne om, at der findes grundlag for, at sagen indberettes til told- og skatteregionen, idet den strafferetlige vurdering i forhold til skatteyderne normalt fuldt ud bør overlades til regionen, der har kompetencen i skattestraffesager. Det undgås såle-